

[Stensballe.]

At der skulde gives alt for stærkt los der, mener vi ikke at kunne gaa med til. Derimod vil vi nok være med til at indsætte en Dispensationsbestemmelse, hvad vi altsaa her foreslaar, og hvad vi ogsaa foreslog før Jul, da Lovforslaget om en midlertidig Ordning for Fortsættelseskasserne var til Behandling her i Tinget.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 15 til § 11. Det gaar ud paa, at den Bestemmelse, hvorefter Kasserne, hvis et Medlem har haft Arbejde i 4 Dage, ikke kan give ham Understøttelse Resten af Ugen, skal opretholdes. Med de Bestemmelser, der findes i enkelte Vedtægter, kan det efter Lovforslaget i alt Fald teoretisk komme til at gaa saadan, at den paagældende kan have Arbejde i 6 af Ugens Dage og saa alligevel faa Understøttelse den syvende, og dette er efter vor Mening forkert. Hvis dette gennemføres i sin fulde Konsekvens, er der vist teoretisk intet i Vejen for, at Loven kan praktiseres paa den Maade, at der først og fremmest ydes Understøttelse, og at Arbejdet, navnlig for de mere arbejdssky, bliver af mere tilfældig Art. Jeg mener derfor, at den gældende Lovs Bestemmelser maa opretholdes. Ellers maa man tage meget kraftigt fat for Vedtægternes Vedkommende, hvis det ikke skal kunne gaa saaledes, som jeg lige har skildret.

Ændringsforslag Nr. 16 til § 12 drejer sig om, hvorledes der skal forholdes under Strejker og Lockouter. Som omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget har der været ført Forhandlinger om en anden Redaktion af denne Bestemmelse i § 12. I et Underudvalg i det socialministerielle Arbejdsudvalg var der Enighed om en Ændring, men i det samlede Udvalg dannede der sig et Flertal og et Mindretal, og Ministeren fulgte Mindretallet og kasserede Flertallets Indstilling, saaledes som der ogsaa er gjort opmærksom paa i den Henvendelse fra Erhvervene, som desværre er kommet noget sent, og hvori der redegøres for hele dette Forhold. Jeg er ganske enig med Erhvervene om, at Bestemmelserne i denne Paragraf skal være absolut neutrale, at de hverken skal kunne benyttes af Arbejderne eller af Arbejdsgiverne til at skaffe sig særlige Fordele under en løbende Konflikt. Arbejdsgiverne mener ikke, at de nugældende Bestemmelser er neutrale, og man naaede da ogsaa i Underudvalget til et andet Forslag baade fra Arbejdsgivernes og fra Arbejdsløsheds-kassernes Side, men der er altsaa ikke kommet noget ud af det, Ministeren har ikke villet tage de Tanker op og fremsætte

dem i Lovsform. Den foreslaede Bestemmelse finder vi ikke rigtig. Vi mener i hvert Fald, der bør være Adgang til tage Spørgsmaalet op igen, men hvis den foreslaede Bestemmelse nu lovfæstes, vil man ikke faa Lejlighed dertil inden for en nærmere Fremtid. Vi ønsker derfor, at Bestemmelsen skal blive, som den er, for at Døren kan holdes aaben til yderligere Forhandling.

Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 17 til § 12, der drejer sig om, i hvor stor Udstrækning Arbejderne kan nægte at modtage Arbejde, ønsker vi efter de Vanskeligheder, som den nuværende Redaktion har givet Anledning til, at gaa over til den, der vedtoges i 1921, og som dengang blev tiltraadt af alle Partier. Den ærede Ordfører sagde, at hvis Ordene „overenskomstmæssig Betaling“ gik ud, kunde Bestemmelsen bruges til Løntrykkeri. Ved at høre paa den ærede Ordfører fik jeg det Indtryk, at det var hans Opfattelse, at hvis den Redaktion blev gennemført, som vi har foreslaaet, vilde man kunne gaa til Løntrykkeri. I Modsætning hertil ønskede den ærede Ordfører vist snarere, at Loven skulde kunne bruges til Lønhævning. De to Ting, Lønhævning og Løntrykkeri, skulde imidlertid være lige fjernt fra Arbejdsløshedslovens Bestemmelser, men det er min Opfattelse, at hvis de Bestemmelser bliver gennemført, som nu foreslaas, vil man kunne benytte Loven til en Lønhævning, og det vil vi ikke være med til. Vi foreslaar derfor at genindføre de Bestemmelser, som alle Partier tidligere har været enige om at vedtage.

Der er saa Ændringsforslag Nr. 19 til § 13. Der kan vi ikke gaa med til Forhøjelsen fra 70 til 90 Dage, lige saa lidt som vi kan gaa med til Forhøjelsen af Maksimumsdageantallet for Understøttelse gennem Fortsættelseskasserne fra 90 til et Dageantal svarende til det, der gælder for den vedtægtsmæssige Understøttelse, dog ikke over 140 Dage. Vi stiller her et Ændringsforslag — hvad ogsaa den ærede Ordfører var saa venlig at omtale —, hvorefter der under ekstraordinær Arbejdsløshed, naar al anden Understøttelse er opbrugt, kan foretages en Forhøjelse af det vedtægtsmæssige Dageantal paa de Betingelser, som vi har opstillet. Hvis Arbejdsløsheds-kassen ikke har Raad til det, skal den kunne optage et Laan, og dette Laan skal forrentes med 5 pCt. og tilbagebetales i Løbet af 3 Aar. Den ærede Ordfører fandt, at det var en ret høj Rente og en for hurtig Tilbagebetaling. Hvis der ikke var andet i Vejen, kunde vi saamænd godt komme til Rette om disse